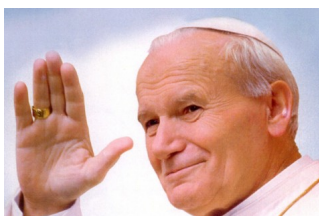

Повод за овај текст

Недавно је на [сајту Нове српске политичке мисли](#) вођена полемика о томе да ли је папа од Клинтона директно тражио бомбардовање Срба у Босни и Херцеговини. Испоставило се да цитат који би такав директан захтев потврдио – не постоји. Онда се кренуло даље – почело је доказивање тезе да је римски папа на трагичним јужнословенским просторима у последњој деценији 20. века био – миротворац. Па чак и србофил...

Што је много, много је. Зато је овај текст и настао – да покаже улогу папе Ивана Павла Другог и његових бискупа у земљама бивше Југославије, у најтежим тренуцима грађанских ратова 1991 – 1995. Ту су и одговарајући цитати.

Римски папа и његово „миротворство“

Од 20. до 22. априла 1991. године, у Токију је заседала Трилатерална комисија, која је расправљала о подели Европе на „римску“ и „византијску“. У извештају Трилатерале истакнуто је да је византијска Европа од Запада одвојена „дубоким културним и историјским разликама“ (цит. према Аврамов, стр. 161). У току заседања комисије, папа Иван Павао Други је 21. априла 1991. истакао да су неопходне политичке промене у Југославији, јер су „народи Југославије различити по култури, вери, историји и језику“ (цит. према Аврамов, стр. 161). А 28. јуна 1991. године (на српски празник Видовдан, дан Косовског боја), папа упућује писмо Стипи Месићу, хрватском члану Председништва СФРЈ, хрватском челнику Фрањи Туђману и словеначком лидеру Милану Кучану, да би 29. јуна изјавио како је погрешно гушити „легитимна права и аспирације народа“ (исто, стр. 162). Да та права не важе за Србе, видело се из папине изјаве да је за осуду сваки „микронационализам“ (читај: право Срба на територији Хрватске као федералне јединице СФРЈ да се референдумом изјасне о животу у заједници са својим сународницима из других република). Приликом посете Мађарској, 17. августа 1991, папа је примио групу хрватских бискупа и рекао: „Уверавам вас да сам близак вашим

Пише: Владимир Димитријевић
субота, 21 април 2012 10:55

аспирацијама; доћи ћу у Хрватску“ (исто, стр. 162). А 13. новембра 1991, кад га је посетила група хрватских „ходочасника“, папа је отворено рекао: „Ово је агресија коју треба окончати“ (исто, стр. 163). Под „агресијом“ се подразумевала легитимна борба српског народа из Книнске Крајине, Лике, Кордуна, Баније, Славоније и Барање за право да остану у Југославији.

Усред рата у бившој Југославији, иако је знао шта то значи, папа је овластио свог државног секретара да 26. новембра 1991. земљама чланицама Конференције о европској безбедности и сарадњи упути Меморандум са захтевом за признавање Словеније и Хрватске у авнојевским границама. У Меморандуму се, поред осталог, каже: „Света столица, пред огорченим борбама које се воде у Хрватској, позива заједницу држава да поново размотри потребу поштовања права на независност народа Хрватске и Словеније и народа који би жељели да остварују то право“. Хрватски бискуп Ратко Перић, у свом предавању о „црквеној дипломатији“ (*Глас концила*, 7/1994), каже да је папа 26. новембра „позвао представнике држава КЕБС-а и том приликом им уручио Меморандум у којем је затражио да те земље признају Хрватску, а кад је уочио да се оне колебају, учинио је искорак и 13. септембра 1992. на темељу јавно изнесених увјета признао Републику Хрватску и касније, 20. колумна, Републику Босну и Херцеговину“. У својој књизи

Разбијање

југословенске државе 1989/1992 – злочин против мира

, др Милан Булајић је закључио: „Одлуку о коначном разбијању југословенске државе покренуо је Ватикан – Света столица, Меморандумом држава КЕБС-а 26. новембра 1991; договорено је на састанку папе Јована Павла II са немачким министром Х. Д. Геншером 29. новембра у Ватикану – да се оствари прије католичког Божића 25. децембра 1991.“ Тим поводом, патријарх Павле је, у име Светог архијерејског сабора СПЦ, папи упутио писмо болног протеста, подсећајући га да ће таквом одлуком „благословити и осветити и средства која су употребили носиоци младе хрватске демократије, историјски наследници нацистичког злочинца Павелића, при чему су немало учешће узели и многи клирици Римокатоличке цркве у Хрватској“. Патријарх је истакао да је папа својом непромишљеном одлуком о признавању Хрватске у авнојевским границама постао кривац „за сваку сузу сваког српског и хрватског детета које је у трагичном рату у Југославији остало без дома, детињства, а веома често и без оба родитеља“/.../ (цит. према Николић, стр. 399).

Ватикан и распад Југославије - да ли је папа Војтила стварно миротворац

Пише: Владимир Димитријевић
субота, 21 април 2012 10:55

